

Panium – Nummer To

Sydkongens opkomst og fald

Jeff Pippenger

2025-02-27

Vi afsluttede den sidste artikel med at skrive: »Vers 10–15 repræsenterer tre stedfortræderkrige, gennemført af kongen i nord, den pavelige magt, fra 1989 til søndagsloven.« Disse tre stedfortræderkrige begynder med identifikationen af De Forenede Stater i vers 40 som »vogne, skibe og ryttere«.

Den næste stedfortræderkrig, fremstillet ved vers 11 og dets historiske opfyldelse i slaget ved Raphia i 217 f.Kr., stod mellem Ptolemaios IV Filopator, den sydlige konge af Egypten, og Antiochos den Store, også kaldet Antiochos Magnus, af det seleukidiske imperium. Antiochos havde opfyldt vers 10, da han gengældte mod Egypten for sit nordlige riges nederlag og tab af besiddelser ved at generobre hele det område, som det sydlige rige tidligere havde bemægtiget sig fra hans rige. Dette gjorde han, men han standsede ved Egyptens grænse og opfyldte således vers 10 og foregreb typologisk 1989.

Men hans sønner skal oprøres og samle en mængde store styrker; og den ene skal visselig komme og skylle frem og drage igennem; derpå skal han vende tilbage og oprøres, helt til sin fæstning. Daniel 11:10.

Den anden stedfortræderkrig var Slaget ved Raphia. Raphia betyder grænselandet. Denne slagmark markerer det punkt, hvor Antiochos havde standset sin foregående invasion i vers 10. De tre stedfortræderkrige styres af sandheden, i den forstand at den første stedfortræderkrig stemmer overens med den sidste stedfortræderkrig. Alle tre krige—vers 10, 11 og dernæst den tredje krig i vers 13–15—føres af den samme historiske skikkelse i deres første opfyldelse. Antiochos Magnus er til stede i hver af de tre slag og knytter dem profetisk sammen til én linje. Antiochos vinder det første og det sidste slag, men ikke det midterste, hvor sydens konge får overtaget.

Ligesom Raphia betyder grænseland, gør Ukraine det også. Den anden stedfortræderkrig, som først blev opfyldt ved Slaget ved Raphia, bliver nu opfyldt i krigen i Ukraine. Vladimir Putin er sydens konge, den profetiske efterkommer af den første moderne sydens konge, Vladimir Lenin. Putin har gentagne gange hævdet, at Ruslands reaktion på Ukraine bygger på en omstridt aftale om, at NATO ved Tysklands genforening ikke ville udvide yderligere ind på tidligere USSR-territorium. Putins motiv svarer til Ptolemæus' i vers 5–9 og Napoleons i 1797. Alle tre sydlige konger retfærdiggør deres handlinger mod nordens konge med henvisning til en brudt pagt.

Ifølge Esajas 23 ville Tyrus' skøge, som repræsenterer den pavelige magt, blive glemt i halvfjerds år, som dagene for én konge—en periode, der gentagne gange er blevet vist at være den tid, hvor det sjette rige i Bibelens profeti, jorddyret i Åbenbaringen 13 (De Forenede Stater), hersker.

Og det skal ske på hin Dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerdsindstyve år, svarende til én konges dage; efter enden på halvfjerdsindstyve år skal det gå Tyrus som med en skøge, der

synger. Tag en harpe, drag omkring i byen, du glemte skøge; slå liflige strenge, syng mange sange, for at du må blive husket. Og det skal ske efter enden på halvfjerdsindstyve år, at Herren vil besøge Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin skøgeløn og bedrive hor med alle verdens riger på jordens flade. Esajas 23:15–17.

Den symbolske halvfjerdsårige periode strækker sig fra 1798 til søndagsloven, hvilket er den historie, som skildres i vers 40. Først ved afslutningen af de halvfjerds år, eller ved søndagslovens nærmelse, træder skøgen frem igen. Af denne grund føres krigsførelsen i de tre slag i vers 10–15 af en stedfortræder for den pavelige magt, for hun er profetisk glemt i denne periode.

I den første og den sidste stedfortræderkrig sejrer nordens konge over sydens konge. I den mellemste krig sejrer sydens konge over nordens konge. Slaget ved Raphia var den første historiske opfyldelse af vers 11, og verset og dets historiske opfyldelse udgør to vidner, som skal sammenholdes med de parallelle skriftsteder om det pavelige Roms tre og et halvt profetiske dage med herredømme. Således fremholder to skriftsteder i Daniel 11, ledsaget af deres historiske opfyldelser, de profetiske kendetegn ved grænselandets slag i vers 11, først opfyldt ved Slaget ved Raphia og dernæst igen ved endetiden i 1798.

Disse vidnesbyrdslinjer fastholder, at Vladimir Putin er den sidste Vladimir for den moderne sydens konge. “Vladimir” defineres ofte som betydende “verdenshersker”, men ordet mir betyder også med rette “fællesskab”. Vladimir betyder således “fællesskabets hersker” eller “kommunismens hersker”. Putin identificerer sit engagement i Ukraine som baseret på en brudt aftale, der imødekom hans bekymringer over NATO’s indtrængen ud over de grænser, der blev aftalt efter Tysklands genforening. Putins kurs er i lige så høj grad rettet mod NATO og EU, som den er mod Zelenskyj og Ukraine. NATO’s og EU’s indtrængen på territorium, som Putin fastholder skulle forblive NATO-frit, svarer til Ptolemæus’ vrede, da den seleukidiske konge tilsidesatte den egyptiske prinsessebrud til fordel for sin tidligere hustru. Denne brudte traktat pegede frem mod den brudte Tolentino-traktat i 1797. I Daniel 11, når den sydlige konge sejrer over den nordlige konge, involverer det en brudt traktat.

Denne brudte traktat angår EU’s uvillighed til at begrænse NATO’s udvidelse ud over dets grænser, da Tyskland blev genforenet. I denne forstand er Putin, sydens konge, i kamp mod nordens konge, repræsenteret ved sin stedfortrædende magt. Ligesom nazisterne under Anden Verdenskrig var et stedfortrædende redskab for den katolske kirke, bliver Ukraines nazister symbolet på den anden stedfortrædende krig i versene 10–15. Tre verdenskrige og tre stedfortrædende krige — og i begge linjer er nazisterne den katolske kirkes stedfortrædende repræsentant under den midterste konflikt.

I de tre oprindelige historiske opfyldelser af disse stedfortræderkrige var Antiochus Magnus til stede i hver kamp. Det er ofte blevet påvist, hvordan etymologien af »Antiochus« og den symbolik, der er forbundet med det seleukidiske rige som nordens konge, identificerer Antiochus som et symbol på antikristen — Roms pave. Men i historien om de tre stedfortræderkrige er Tyrus’ skøge glemt, så symbolet på »paven«, repræsenteret i navnet »Antiochus«, står for hans stedfortrædende magt. I den første og den sidste kamp er det De Forenede Stater, som åbenlyst udfører Roms

befalinger. I vers 11 er den stedfortrædende magt Ukraines nazisme, men det var og er stadig De Forenede Staters skibe og vogne, som understøttede Zelenskyj i krigen. På overfladen af den anden stedfortræderkrig er De Forenede Stater skjult, ligesom paven er det i de halvfjerds år i Esajas 23. De Forenede Stater er skjult i selve den historie, hvor de udvikler alle dyrets karaktertræk, hvilket gør det profetisk passende, at når først den anden stedfortræderkrig er i gang, bliver De Forenede Stater tilsløret af den stedfortrædende magt, nazismen i Ukraine, skønt de fortsat er jorddyrets militære og økonomiske magt, som opretholder Ukraine indtil deres undergang.

Da sydens konge drog til Babylon og tog nordens konge til fange, og ligeledes da general Berthier tog paven til fange, trådte han lige ind i Vatikanet, hvilket antyder, at den ukrainske krig vil ende med Putins sejr på et tidspunkt, hvor enhver modstand fra Ukraine er blevet fjernet. Det rige, som Ptolemæus indtog, var Babylon, og det rige, som Napoleon indtog, var det åndelige Babylon. Således repræsenteres Zelenskyjs rige af de undersætter, som yder ham støtte. Nu hvor Trump har trukket støtten fra jorddyrets stridsvogne, ryttere og skibe tilbage, er Ukraines støtte EU, netop den gruppe, som har været uvillig til at høre Putins påstande om den brudte traktat vedrørende NATOs indtrængen.

Den filosofi, der leder EU's eurokrater, er Greenpeace-bevægelsen. Af denne grund betyder Zelenskyj „grøn“. Zelenskyj er det symbolske overhoved for EU's krigsmagere, som ledes af miljøismens tåbelige globale dagsorden. Når krigen i Ukraine afsluttes, vil Putin fejre ikke blot en sejr over Ukraine, men over hele EU og NATO.

De tre stedfortræderkrige bærer derfor sandhedens kendetegn. I den første og den sidste stedfortræderkrig bliver sydens konge besejret gennem en alliance mellem havdyret og jorddyret i Åbenbaringen tretten. I begyndelsen blev sejren for nordens konge tilvejebragt ved en alliance mellem en konservativ pave fra Vatikan I, som i sammenhæng med Fatimas hemmeligheder i den katolske overlevering er den hvide eller gode pave. Den nuværende pave, som, mens jeg skriver dette, ligger på sit dødsleje, er en liberal pave fra Vatikan II, som i sammenhæng med Fatimas hemmeligheder er den sorte eller onde pave.

Vers fjorten angiver, at når „dit folks røvere“, som ophøjer sig selv og falder, træder ind i den profetiske historie, bliver synet stadfæstet. I opfyldelsen af vers tretten til femten i slaget ved Panium i 200 f.Kr. blandede det hedenske Rom sig i de spørgsmål, der angik netop dette slag. I de tre vers, som omhandler slaget ved Panium, angiver vers fjorten, at synet stadfæstes af Rom.

I slaget ved Panium vil historien gentage sig: en konservativ, hvid pave fra Vatikan I vil forene kræfter med den sidste af de otte præsidenter, som begyndte i Reagans periode, og som tidligere indgik en alliance med en konservativ pave fra Vatikan I. Det gjorde de i 1989 for at bringe det tidligere Sovjetunionen til fald, og til sidst gør de det for at styrte den sidste hersker over netop dette rige.

I Reagan-årene og med alliancen mellem pave Johannes Paul II og USA kom Johannes Paul II til at tro, at han var den gode pave i Fatimas profetier. Drevet af denne overbevisning begyndte han at rejse verden rundt for at fremme det, han forstod som en opfyldelse af Fatimas forudsigelser. Derved blev han den mest berejste pave i historien såvel som den mest genkendte pave nogensinde,

idet han opfyldte forudsigelsen i Åbenbaringen tretten om, at der ville komme en tid, hvor hele verden ville undre sig over dyret. Pave Johannes Paul II's offentlige persona er typisk for den konservative pave fra Første Vatikankoncil, som indgår i en alliance med USA's sidste præsident.

Derfor er et af de profetiske kendetegn ved den med Reagan samtidige pave, at der findes et punkt, hvor hans offentlige fremtræden markeres som et vejmærke. Dette mærke findes i vers fjorten, når røverne af dit folk stadfæster synet. Pave Johannes Paul II opfylder et profetisk kendetegn ved at være den pave, som hele verden undrede sig over, og peger således frem mod den konservative endetids-pave fra Vatikan I, som indgår i en alliance med Trump. Når det sker, bliver synet stadfæstet, og det, som stadfæster synet, er, at paven indsætter sig selv i Paniums historie og i året 200 f.Kr.

Begyndelsen på de otte præsidenter illustrerer afslutningen på de otte præsidenter, og umiddelbart før søndagsloven i vers seksten vender Tyrus' skøge, som har været glemt, tilbage til den åbne historie, idet hun danner en alliance med Reagans modstykke, Donald Trump. Sammen, som repræsenteret ved alliancen mellem Antiochos og Filip af Makedonien, styrter de den sydlige konges sidste generation, repræsenteret ved barnekongen Ptolemæus. Et barn i bibelsk profeti er et symbol på den sidste generation, og efter Ukrainekrigen vil Putin gentage de sydlige kongers historie, som ophøjes ved militære sejre og farer vild i en eller anden form for kirke-stat-dilemma.

Således er vers ti, som repræsenterer 1989 og den første stedfortræderkrig, begyndelsen, eller det første bogstav i det hebraiske alfabet. Slaget ved Raphia i vers elleve, som repræsenterer Ukrainekrigen, er det trettende bogstav i det hebraiske alfabet. Tallet 13 er et symbol på oprør, og stedfortræderhæren i krigen i Ukraine er nazister, det fremmeste symbol på oprør i den moderne verden. Panium er det sidste bogstav i det hebraiske alfabet, som består af toogtyve bogstaver. Således identificerer det hebraiske ord sandhed, som dannes ved at sammenføje alfabetets første, trettende og toogtyvende bogstav til det hebraiske ord »sandhed«, strukturen i disse tre stedfortræderkrige som sandhed. Det toogtyvende og sidste bogstav i det hebraiske alfabet er et symbol på, at guddommelighed forenes med menneskelighed, og opfyldelsen af Slaget ved Panium i den nære fremtid finder sted under Trumps præsidentskab. Trump er den toogtyvende præsident, der har gjort tjeneste i to perioder.

Panium bærer et dobbelt vidnesbyrd om en dobbelt alliance, og i begge henvisninger repræsenterer alliancen en alliance, der identificerer et hierarkisk forhold mellem to parter. Alliancen mellem Filip og Antiochus var strategisk, rettet mod at imødegå ptolemæisk og romersk indflydelse i det østlige Middelhav. Imidlertid var deres samarbejde ikke fokuseret på selve slaget ved Panium — Antiochus førte dette felttog uafhængigt, uden Filips direkte militære medvirken. Filips rolle var mere indirekte; han ydede politisk og strategisk støtte ved at binde romerske og ptolemæiske allierede i Grækenland og Det Ægæiske Hav, hvilket gjorde det muligt for Antiochus at koncentrere sig om Koilesyrien. Historikerne fastslår alle, at Antiochus var den stærkere i alliancen, og at det alene var Antiochus, som faktisk udkæmpede slaget. Deres alliance angik det bredere område, der var forbundet med Alexanders tidligere rige. Således har alliancen en øverste leder og en mindre underordnet, som repræsenteret ved navnet Cæsarea-Filippi, navnet på Panium, da Kristus vandrede blandt mennesker. Cæsarea-Filippi stemmer derfor overens med Antiochus og

Filip, for Cæsar var den stærkere i den alliance, der symboliseres af både Cæsar Augustus og Herodes Filip tetrarken.

Ordet „tetrark“ betyder hersker over en fjerdedel. Cæsar herskede over hele riget, og Filip herskede over en fjerdedel af et territorium og satte således symbolet på Filip i et subjektivt forhold i allianceerne ved Panium og Cæsarea-Filippi. Med Herodes Filip ser vi symbolet på to blodslinjer, som begge er symboler på et brudt pagtsforhold med Gud. Vi ser også ekkoer af en fjerdedel af delingen af Alexanders rige i fire dele, eller fire tetrarker. Filip betyder elsker af heste.

Ved slaget ved Panium, som opfyldes ved afslutningen af den ukrainske krig, vil Antiochus Magnus, De Forenede Stater, besejre Rusland og indgå i en alliance med en mindre aktør repræsenteret ved Filip. Denne mindre aktør vil være involveret, men ikke direkte i slaget. Slaget vil stå mellem USA og Putin, åbenbart i direkte forbindelse med en religiøs strid fremkaldt af Putins irritation og stolthed, således som det illustreres både ved Ptolemæus IV Filopator efter slaget ved Raphia og ved kong Uzzija af Juda. Ptolemæus og Uzzija var sydlige konger, ophøjede i hovmod ved deres militære fremgang, som dernæst ønskede at påtage sig en hellig gerning, der alene skulle udføres af præsterne. Uzzija blev ramt af spedalskhed for sine bestræbelser, og Ptolemæus dræbte i vrede 50.000 jøder i Alexandria.

Vers tretten identificerer slaget mellem den sidste generation af den moderne konge i fællesskabet, eller kommunismen, Vladimir Putins Rusland og USA. Trump sejrer i slaget, men han gør det med en allieret fra en fjerde del af riget, som faktisk ikke er til stede ved slaget. Vi er nær afslutningen af vers elleve, sådan som de aktuelle begivenheder vidner om. Putin vil sejre over Ukraine, repræsenteret ved Rafia. Han vil dernæst begynde sit gradvise forfald, som repræsenteret ved, at Uzzija blev anbragt i et hus indtil sin død på grund af spedalskhed. Efter sin sejr ved Rafia i 217 f.Kr. forfaldt Ptolemæus IV Filopators regeringstid som følge af korruption, ekstravagance og afhængighed af samvittighedsløse rådgivere. Han døde i 204 f.Kr., sandsynligvis myrdet eller forgiftet af sine ministre, Sosibius og Agathokles, som led i en sammensværgelse for at sikre magten for hans unge søn, Ptolemæus V. Denne urolige afslutning afspejler den ustabilitet og de intriger, der var almindelige ved de hellenistiske kongehof, og markerer et betydningsfuldt vendepunkt i det ptolemæiske Egyptens tilbagegang.

Et kendetegn ved den åndelige opfyldelse af sydens konge, som blev forudbilledet ved de bogstavelige opfyldelser, der fandt sted i kampen om verdensherredømmet efter Alexanders død, er „revolution“. Frankrig bliver den åndelige sydens konge i perioden omkring den Franske Revolution. Den moderne sydens konge, Rusland, blev født i den Russiske Revolution. At den filosofi, som blev indført i den Franske Revolution, modnedes fra den Franske Revolutions anarki til den sovjetiske revolutions kommunisme, er et kendetegn ved sydens konge. Kommunismen spredte sig gennem verden ved revolutioner.

I moderne tider har CIA gennem anvendelsen af ikke-statslige organisationer arbejdet på at omstyrte nationer over hele kloden, og den trin-for-trin-plan, som de gentagne gange har benyttet, er det, der kaldes farverevolutioner. Sydens konge er en dragemagt, og globalister er også dragemagten, og CIA's farverevolutioner er kendetegn på en dragemagt. Frankrigs historie som

den åndelige sydens konge rummer en enestående historie, der markerer afslutningen på netop denne profetiske linje.

Den konklusion repræsenteres af Napoleon. Den Franske Revolution markerer begyndelsen på Frankrig som sydens konge, og Napoleon markerer dets ende. Historikere identificerer en række skridt, som førte Napoleon til hans Waterloo, og identificerer dermed en gradvis afslutning på den første åndelige sydens konge, i modsætning til at Babylon og Belsazzar blev taget på én nat. Den første Vladimir for den moderne sydens konge, Vladimir Lenin, døde over en periode på to år som følge af en række slagtilfælde. Nogle mener, at Josef Stalin forgiftede ham, ligesom nogle mener, at Ptolemæus IV blev forgiftet af sine rådgivere. Enden på den moderne sydens konge, som den blev repræsenteret ved Sovjetunionen, blev også fuldbyrdet ved en revolution.

Protesten i Moskva, som bidrog til USSR's undergang, var den massive offentlige modstand under augustkuppet 1991 (19.–21. august 1991). Denne begivenhed, der var centreret om forsvaret af Det Hvide Hus og Boris Jeltsins lederskab, undergravede direkte de sovjetiske hardlinere, blotlagde regimets skrøbelighed og fremskyndede USSR's sammenbrud. Selv om tidligere protester i Moskva (f.eks. 1987–1990) og Den Baltiske Kæde (1989) opbyggede momentum, var protesterne i august 1991 det afgørende vendepunkt i Moskva, som førte til Sovjetunionens opløsning ved udgangen af 1991. Begyndelsen på Rusland som sydens konge begynder og ender i revolution. USSR's afslutning var en gradvis opløsning af riget, ligesom det var tilfældet med Ptolemæus, Uzzija, Napoleon og endog Vladimir Lenin. Putins afslutning er et gradvist fald, som begynder, så snart krigen i Ukraine er afsluttet. Hans ende tilvejebringes i slaget ved Panium, når USA overtager kontrollen med riget, mens det modtager støtte fra en allieret, som faktisk ikke er til stede i selve slaget.

Vi vil fortsætte disse linjer i den næste artikel.